

LAURIE FARIA STOLARZ

MEÇHUL
JANE

Çeviren
Ezgi Kızmaz

*Kendi dürüst gerçeğini paylaşacak kadar cesur olanlara
ve bu gerçeği can kulağıyla dinleyen dikkatli dinleyicilere*

GÜNÜMÜZ

GİRİŞ

Sevgili Okur(lar),

On ay önce bir spiral yayının geçici bir silah olarak kullanılabilceğini veya bir sifonun içindeki çubuğun bir çekicin pençe kısmı gibi iş görebileceğini bilmiyordum.

On ay önce koku alma duyusunun bu kadar keskin olabileceğini; çürük bir meyve gibi kokan kendi nefesimin beni ağır uykumdan uyandırabileceğini ya da haşlanmış pirincin kavrulan mısır taneleri gibi belirgin bir aroması olduğunu hayal bile edemezdim.

On ay...

Önce.

Daha önce hiç ışığın gücü üstüne düşünmemiştim; ışıktan mahrum kalındığında mantıkdışı düşüncelerin beyni bir fare gibi kemirebileceğini, insanı uykusuz bırakıp delirtebileceğini bilmiyordum.

Kendimi bu kadar yakından tanımak zorunda kalacağımı tahmin etmek için de bir nedenim yoktu: yağlı saçımın pis kokusu, kendi kanımın tuzlu tadı ve su değmemiş bedenime dokunduğumda hissettiğim şey (tenimin tamamını kaplayan pul pul kabuk tabakası ve uzuvlarımdaki karıncalanma hissi).

Bu anı metni özelinde bana Meçhul Jane diyebilirsiniz. Akıl

sağlığını korumak adına bunu gizli yapmayı seçtim. Bu nedenle de buradaki tüm isimler; hem insan hem de yer isimleri sahte. Hikâyemin tamamını anlatmak istiyorum ve kimliğim açığa çıkacak mı diye paranoyaya kapılırsam muhtemelen bunu yapamam. Hazır hikâyeden söz ediyorken şu âna kadar kendi hikâyemi yazmaya hiç yeltenmediğimi söyleyeyim. Daha önce insanlar bunu istedi. Film şirketleri ve yayıncılar kayıp olduğum yedi aylık süre boyunca neler olduğunu baştan sona anlatmam karşılığında altı haneli anlaşmalar teklif ederek aklımı çelmeye çalıştılar. Hepsine cehennemin dibine gitmelerini söyledim. Çünkü hikâyemi kendi tarzımda, kendi tercihlerime göre anlatmaya ihtiyacım var.

Belki böyle söyleyince kulağa bir kaltakmışım gibi geliyordur. Ama umurumda mı, bir sorun bakalım.

Bundan bir yıl önce, tam da bu günlerde tamamen farklı konuşurdum. O zaman başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenir ve diğer insanların iyi niyetine güvenirdim.

Ama artık giysi dolabının içinde, yastığının altında bir bıçakla uyuyan ve kendinden başka kimseye güvenmeyen bir kızım.

Herkes terapiyi denememi söylüyor. Ama terapistlerin kendi gündemleri var ve iyileşmeme yardım etmek gündemlerinde en son sırada yer alıyor. Onlar kafamın içindekileri öğrenmek ve beni ödül kazanacakları bir vaka çalışmasına dönüştürmek istiyorlar. Bu arada öğrendikleri gizli bilgileri de, çocuklarının dış teli ve üniversite masraflarını karşılayabilmek için rezil bir dedikodu dergisine satmanın planlarını yapıyorlar. Paranoyak olduğumu söylemiş miydim? (Evet, sanırım söylemiştim.) Her neyse, kimseye para kazandırmaya niyetim yok. Bunun yerine, içimdeki her şeyi burada anlatacağım. Ve sonra bir gün, kim bilir... Belki sözlerim bir şekilde bir zavallıyı benim yaptığım hataları yapmaktan alıkoymaya yardımcı olur.

Saygılarımla,
Meçhul Jane

0 ZAMAN

1

On ay önce o sabah yağmur yağıyordu. Bunu hatırlıyorum çünkü koşuya gitme umuduyla erken kalkmışım. Ama saat çoktan 08:15 olmasına rağmen hâlâ havanın düzelmesini bekliyordum. Sokaklar su birikintileriyle kaplıydı ve yakınlarda yeni koşu ayakkabıları almıştım; logosu misket limonu yeşili, kalın tabanı pembe, gövde rengi mor bir Nike'tı bu. Şimdi onları düşünmek tuhaf geliyor; ayakkabılarımı korumak konusunda çok endişeli olmam ve bu yüzden neredeyse hayatımın bir yılının ellerimin arasından kayıp gitmesine izin vermem.

Üstümde halihazırda koşu kıyafetleri varken kara bulutların bir anda gökyüzünden kaybolmayacağını bilerek pencereden uzaklaştım. Güneş büyüğü bir şekilde ortaya çıkmayacaktı. Üstündeki yağ tabakalarının mavi yeşil sarmallar oluşturduğu su birikintileri yakın bir zamanda buhar olup uçmayacaktı.

Saat tam sekizde yolda olmayı istiyordum. Görmeyi umduğum hoş bir koşucu çocuk vardı. Genelde çeşmenin orada, her seferinde tam 08:30'da birbirimizin yanından geçerken hafifçe kafa sallayıp selamlaşmayı alışkanlık hâline getirmiştik. Onun yağmurlu havada koşma ihtimali yüzde kaçtı? *Acaba durumu ka-bullenip eski ayakkabılarımı mı giymeliydim?*

Ayakkabılarımı almaya gittiğim sırada, gelen bir mesaj-

la telefonum öttü. Mesaj Shelley'den geliyordu: *Sürpriz! Kamp Cehennemi'nden bir gün erken döndüm. Kısacası: Seni cddn görmem lzm. 9'da buluşalım mı? Eggs & Stuff'ta? Hadi doğum günü felaketimi telafi edelim.*

İlk tepkim ne mi oldu? Heyecan. En iyi arkadaşım Shelley'yi görmeyeli bir haftadan fazla olmuştu. Ama iki saniye geçmeden beynim devreye girdi ve hatırladım: Onun için aldığım doğum günü hediyelerini çalıştığım yerde bırakmışım.

Daha sonra buluşsak olur mu? diye mesaj attım. *Koşuya çıkıyorum.*

Bunun üstüne o da, *Lütfeseen*, diye cevap yazdı, bir sürü üzgün surat emojiyle birlikte.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Yaz tatili felaket geçmişti, on yedinci yaş gününü telefonların çekmediği bir kamp yerinde, hep bir ağızdan marşlar söyleyen ailesiyle birlikte geçirmek de buna dahildi.

Orada mısın? diye yazmaya devam etti Shelley.

Saate baktım. Eğer şimdi çıkarsam mağazayı açıp hediyeyi alabilirdim ve yine de saat 09:00'da Eggs&Stuff'ta olmak için bolca zamanım olurdu. *Görüşürüz o zmn*, diye cevapladım.

Annem çoktan kalkmıştı, (yaz olmasına rağmen) kar desenli bornozuyla mutfak masasında oturuyordu. "Selam." Dergisinden kafasını kaldırıp baktı – *KnitWit*. Derginin kapağında, bana mısır şeklindeki şekerleri anımsatan bir fular ören şaşkın görünüşlü bir tavuk vardı. "Koşuya mı çıkıyorsun?"

"Artık değil."

"Harika. Kahve içip muhabbet edebiliriz."

"Üzgünüm, vaktim yok. Babamla muhabbet etmek zorundasın."

"Ama baban hâlâ yatakta, uyuşuk şey." Annem yüzünü buruşturdu. "Sanırım pazarları uzun uzun kahvaltı ettiğimiz günler geride kaldı."

"Uyandırsaydın?"

"Çoktan denedim. Ama dün gece geç saate kadar çalıştı. Yatağa geldiğinde gece yarısını geçiyordu."

“Kalırdım,” dedim. “Ama kahvaltı için Shelley’ye söz verdim.”

“Döndü mü?”

“Evet, bu yüzden de doğum günü hediyesini almam lazım – hemen.”

“Öyleyse kesinlikle doğru yere geldin. Bende bir sürü hediye var.”

Tartışmak istemedim ama hediye verme konusunda annemle tamamen ayrı dünyaların insanıydık. Annem “bunu indirimden aldım ama gerçek bir işlevi yok, bu yüzden de içinde bir sürü başka ıvır zıvırın olduğu bir kutuya konacak hediyeler” gezegenindendi; bense “arkadaşlarım benim ailemdir, bu yüzden de onlara aldığım her hediye dikkatli bir şekilde benim tarafımdan seçilir” gezegenindendim.

Yine de annem masadan kalkıp mutfağın öteki tarafına fırladı, “kıymetli hazinelerini” sakladığı dolaba gitti. Zulasındaki şeyleri karıştırma fikrinin, babamın Yeni Gine’den ithal ettiği fazla kavrulmuş kahve çekirdeklerinden çok daha canlandırıcı bir etkisi olduğu açıktı.

Birkaç dakika sonra ıvır zıvır dolu bir kutuyla geldi ve içinden karpuz desenli bir beyzbol şapkası çıkardı. “Yüzü kalp şeklinde olduğundan Shelley’ye çok yakışır bu.”

Karpuzların kalplerle ne ilgisi olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Annem içten içe küçümsediğimi hissedince kutuyu tekrar karıştırdı ve bu kez bir kartopu yapıcı(!), sahte kürklü bir çift eldiven ve her yerinden *teyzelik* akan turkuaz renkte bir saat çıkardı.

“Sorun ne?” diye sordu annem yüzümdeki iğrenme ifadesini fark edip.

Herhangi bir yorumda bulunmak yerine dilimi ısırardım. “Ona hediyemi çoktan aldım. Sadece Norma’nın Gardırobu’nda bıraktım. Gidip almak için arabayı ödünç alabilir miyim?”

Annem pencereden dışarı baktı ve ağzının kenarları aşağı doğru sarktı. Yağmur veya kar yağarken (sis, sulu kar, karla karı-

şık yağmur, dolu yağışı ve karanlığı hiç saymıyorum bile) araba sürmeme izin vermeme konusunda tuhaf bir takıntısı vardı.

“Sen de götürabilirsin beni,” dedim zokayı yutmayaçağından emin bir hâlde. “Ben hediyeyi sararken beklemek ve sonrasında da beni Eggs & Stuff’a götürmek senin için sorun değilse. Ardından beni oradan alman için sana mesaj atarım, tabii kahvaltıdan sonra Shelley beni bir alışveriş merkezine veya sinemaya...”

“Arabayı al,” dedi annem sözümü kesip. “Sadece, dikkatli sür.”

“Teşekkürler,” dedim neşeli bir sesle anahtarlıktan araba anahtarını alırken.

O günden neredeyse yedi ay sonra nihayet eve döndüğümde misket limonu yeşili logosu olan, kalın pembe tabanlı, güzel mor koşu ayakkabılarım hâlâ el değmemiş, berbat su birikintilerinden uzak tutulmuş bir hâlde portmantoda duruyordu.

Öte yandan ben, geri döndürülemez biçimde hasar almıştım.

Kırık dökük bir hâldeydim.

Her açıdan.

GÜNÜMÜZ

2

Bu sabah uyandığımdaya annemi beni izlerken buldum.

Yerde.

Yanıma uzanmış hâlde.

Koridorun ortasında, odalarının hemen önünde.

Elimdeki yaralara dokunmak için elini uzattı; parmaklarımın boğum yerlerinden bileklerime kadar, parçalanmış örümcek ağları gibi koyu pembe çizgiler uzanıyordu. Annemin mavi gözleri fenerimin hafif ışığıyla aydınlanmıştı. Küçükken kötü bir rüya gördüğümde babamla aralarına yattığım zamanlarda olduğu gibi, *Neşeli Günler* filminden bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Üstümde kabarık bir yorgan vardı. Bunu kesinlikle annem örtmüştü. Ben yatağımdan sadece yastığımı ve soğuk çarşafımı getirmiştim.

Annem ne kadar zamandır uyumamı seyrediyordu acaba? Ona bunu sormak ve buraya nasıl geldiğim konusunda ona açıklama yapmak istedim. Bir önceki gece giysi dolabım o kadar güvenli gelmemişti.

Annem şarkı söylemeyi bıraktığında açıklama yapmak için ağzımı açtım ama kendimi ifade etmeme yetecek kelimeleri bulamadım.

“Şimdi uyu,” diye fısıldadı annem, kolunu kafasının altına

koyarak. Onda yastık veya battaniye yoktu; soğuk, sert zemine incecik pamuklu geceliğiyle uzanıvermişti. “Yarın yeni bir gün.”

Ama ben yarını düşünmek istemiyordum. Günlerin arasındaki boşlukta kalmak istiyordum; insanları hayal kırıklığına uğratacağım veya yanlış bir şey söyleyeceğim diye endişelenmek zorunda kalmadığım boşlukta.

Hiçbir beklentinin olmadığı boşlukta.

0 ZAMAN

3

On ay önce o sabah sokaklar sakindi. Belki de bunun nedeni yağmurdu; beni koşmaktan alıkoyan, insanın ayak bileğine kadar gelen o su birikintileriydi. Gökyüzünü kaplayan bulutlar yüzünden hava kapalıydı; bunu hatırlıyorum çünkü sokak lambaları ıslık ıslık yanıyor, kaldırımların üstünü uzun beyaz çizgilerle donatıyordu.

Norma'nın Gardırobu'nun arka tarafındaki araç yoluna yanaştım, çalıştığım butik burasıydı. Butiğin sahibi Norma, iki ay önce mağazayı açıp kapayabilecek kadar güvenilir olduğuma kanaat getirip bana butiğin anahtarlarının bir kopyasını vermişti.

Arka kapıdan girdim, Norma'nın zorla satmaya çalıştığı bal mumlarının kokusunu alabildim; şaşırtıcı bir şekilde küflü bir kokuydu bu. Norma gerçekten tatlı biriydi ama kasada plansız satın alma konusunda fikirleri vardı; mumlar da bu yolla satmak istediği şeylere dahil olduğundan, epey yer kaplayan, altı tane kocaman peti oraya koymak durumunda kalmıştık.

Kapıyı arkamdan kapayıp mağazadaki birkaç ışığı açtım. En az üç haftadır Shelley'nin hediyesini kasanın arkasındaki bir rafta tutuyor, kendime sürekli onu eve götürmem gerektiğini söyleyip duruyordum. Parası çoktan ödenmiş olduğu hâlde onu eve götürmemem sadece erteleme alışkanlığıyla açıklanabilirdi. Artık bu da kendimi suçlamak için kullandığım şeylerden biri.

Kutuyu açtım. Kutunun içinde, ucunda yıldız ve ametist kristalleri olan gümüş bir bileklik vardı. Ametist, Shelley'nin en sevdiği taşı; bunun nedeni, sadece taşın mor rengi değil, aynı zamanda olumsuz enerjiyi uzaklaştırma özelliği olduğuna inanmasıydı. Ayrıca Shelley yıldızlara da bayılırdı, onlara bakıp dilek tutardı... Ne zaman gece dışarıda eğlenip geç saatte eve dönssek gökyüzüne bakar ve yıldızların konumlarıyla ilgili yorumlar yapardı.

Hediyesinin yanına koyduğum kartta da yıldız vardı, kartın ön tarafında; bana karanlık gökyüzünü anımsatan parlak koyu fonun üstünde metalik pembe bir yıldız duruyordu. Kartın içine notumu çoktan yazmıştım:

Sevgili Shelley,

On üç yıl önce annenle birlikte mahalleye yeni taşınmış ve yeni arkadaşlar edinmek isteyen kişiler olarak kapımızı çaldığımız günü hiç unutmuyacağım. Bana oyun oynamak isteyip istemediğimi sormuş, "slime" top koleksiyonunu göstermiştin ve o an itibarıyla hayatım sonsuza kadar değişti.

Bunu daha önce söylediğimi biliyorum ama ben seni kardeşim gibi seviyorum. Bu gece gökyüzündeki en parlak yıldıza bakıp hep böyle yakın olmamızı dileyeceğim. Doğum günün kutlu olsun, daimi dostum.

Sevgiler,

Jane

Hediye kutusunu mor bir ambalaj kâğıdına sardım, onu bir poşete koydum ve tam poşetin tutacaklarını kıvrır kıvrır bir kurdeleyle bağlarken kapının tıklandığını duydum. Bir adam camdan içeriyi gözlüyordu. Onun benden çok da büyük olmadığını tahmin ettim, yirmi yirmi bir yaşlarında olmalıydı.

Genç adam benimle göz göze gelince el salladı. Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi dudaklarına bir gülümseme

yayıldı. Tanışıyor muyduk? Gönüllü çalıştığım hayvan barınağında mı karşılaşmıştık acaba? Ya da belki de beni kasabada koşarken görmüştü?

Kasanın etrafından dolanıp ona levhayı gösterdim. “Kapalıyız,” dedim.

Dua ediyormuş gibi ellerini önünde birleştirdi, ağzını oynatıp *Lütfen, lütfen, lütfen*, dedi. “Kız arkadaşımın birinci yıl dönümü.” Sözlerini camın ardından boğuk bir şekilde duydum. “Onu bir saat içinde almam gerekiyor ve henüz bir hediyem yok. Lütfen... Ben salağın tekiyim.”

Hiç kuşkusuz yakışıklı bir adamdı, bunun da etkisi oldu: Uzun boylu ve koyu kahverengi gözlüydü, bir de kirli bir sakalı vardı, yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Şiddetli yağmura maruz kalmış soluk yeşil tişörtü göğsüne yapışmıştı. Yağmur damlaları yüzünden süzülüp yakasından içeri giriyordu.

Yağmur bir şekilde savunmasız göstermişti onu.

“Eğer yine bir şeyleri batırırsam bu kez işim biter.” Kalbine görünmez bir kazık saplayıp gözlerini yukarı doğru devirerek ölü taklidi yaptı.

Ancak o zaman fark ettim: Kolları dövmelemlerle kaplıydı – bileklerinden üç ağaç dalı çıkmış, kolunun ön kısmındaki kılıra dolanıp kaslarının etrafını sarmıştı.

Dizlerinin üstüne çöküp önde kavuşturduğu ellerini yukarı kaldırmaması ve kapıyı açmam için bana yalvarması uzun sürmedi.

Kendimi tutamayıp güldüm; elimde olmadan kıskançlık da hissettim çünkü aslında benim dışımda biri için buradaydı.

Cebimden anahtarlığımı çıkarıp kapının kilidini açmaya giriştim. Yaptığım şeyi gördüğünde kocaman gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Dileği yerine geliyordu. Ve böylece ben de süper kahraman oluyordum.

Adam ayağa kalkıp parmaklarının ucuyla kapıya dokundu ve ben anahtar kilidin içinde döndürdüğüm o üç tuhaf saniyede onun yakınlığını hissettim: Göğsümde bir pırpırılama oldu, yüzümü ateş bastı.

Ona camın gerisinden baktım, dudaklarının şeklini fark ettim; üstdudağı altdudağından biraz daha dolgundu. Yutkundu –âdemelmasının çıkıp inişini izledim– ve sonra ağzıma baktı.

Ve bir anda artık ikimiz de gülümsemiyorduk.

Ruh hâlimiz değişmişti.

Hiçbir şey komik değildi.

Kapıyı açıp geriye doğru bir adım attım.

“Teşekkürler,” dedi kapıyı arkasından kaparken. “Gerçekten hayatımı kurtardınız.” Sesi sanki günlerdir uyumamış gibi çatallı çıkıyordu. Yağmur gibi kokuyordu; miske benzer, toprağımsı bir kokuydu bu, bizim şişeleyip kasanın yanına koyabileceğimiz ve plansız alışveriş yapanlara satabileceğimiz türdendi. Kahverengi gözleri muhtemelen olması gerekenden daha uzun bir süre benimkilere takılı kaldı.

Kız arkadaşı olan birine göre uzun bir süre.

Berberliğinin birinci yılını kutlayan birine göre.

Onun da bunu –bu ânın tuhaflığını– hissettiğini anlayabiliyordum. Altdudağını ısırdı ve ardından ağırlığını önce sol, sonra da sağ ayağına verdi. “Burada ışığı görünce bir şansımı deneyeyim dedim.”

Bunu yaptığı için gayet memnundum; bir anda, yağmur ve yeni koşu ayakkabılarımı berbat eden su birikintileri için minnettardım. “Açıkçası normalde daha geç açıyoruz ama ben de bir hediyeyi almak için buradaydım.”

Tekrar gülümsedi; parlak beyaz dişler ve yanağında bir gamze belirdi. “Öyleyse kaderde varmış.”

Onun bir kız arkadaşı olduğunu hatırlayıp bakışlarımı başka tarafa çevirmek için kendimi zorladım. “Hediye seçmek için yardıma ihtiyacınız var mı?”

Adam mağazaya göz gezdirdi ve kasaya doğru birkaç adım attı. Norma'nın Gardırobu, her kadında olması gereken fularlardan takılara, şapkalara ve el çantalarına uzanan geniş yelpazedeki aksesuarların yanı sıra kasabadaki en moda kıyafetleri satmakla övünürdü.

“Kız arkadaşınız nelerden hoşlanır?” diye sordum.

“Oldukça sportif biri,” dedi. “Ama takılara bayılır. Belki de bir bileklik alabilirim diye düşünüyordum.”

Onun da hediye olarak bileklik almayı düşünmesi tuhaftı. Ona bilekliklerin durduğu tablayı gösterdim ve tezgâhın arka tarafına geçtim. “Görmek istediğiniz bir şey olursa haber verin.”

“Oldukça abartısız biridir,” dedi. “Fazla gösterişli olmaktan hoşlanmaz.”

“Buna ne dersiniz?” Satışa çıktığından beri imrenerek baktığım ama personel indirimine rağmen yine de benim için pahalı olan bir bilekliği işaret ettim – zümrütlerle kaplı, bir dizi som gümüş kalbin olduğu bir bileklikti bu.

“Evet.” Adam kafa salladı. “Bu onun hoşlanabileceği bir şeye benziyor.”

Bilekliği tabladan çıkarıp tezgâhın üstünden ona doğru kaydurdum. Adam etikete baktı: 180 dolar.

“Biliyorum. Biraz pahalı ama bunlar gerçek zümrüt,” dedim.

Bilekliği avucunun içine aldı. Bilekliğin klipsi, adamın bileğinde ağacın kök saldıği yerde duruyordu. “Aslında, *siz* deneyebilir misiniz? Bu bana daha iyi fikir verir.”

O zaman anlamalıydım – son dakikada çaresizce hediye alan birinin bu kadar oyalanmayacağını tahmin etmeliydim. Ama bunun yerine istediği şeyi yaptım, bilekliği bileğime geçirip tek elimle klipsi kapadım.

Bileklik kesinlikle büyüleyiciydi ve bunun yüzüme yansıdığını hissedebiliyordum; kıskançlıktan yanaklarım alev alev yanıyordu. “Ne düşünüyorsunuz?”

“Harika,” dedi adam tekrar benimle göz göze gelerek. “Alıyorum.”

Bilekliğin gittiğini görmek biraz üzücüydü. Norma'nın onu indirime koymasını umarak bu bilekliği pek çok kez denemiştim. Ama yine de ürünün etiketini çıkardım, onu hediye kâğıdına sardım ve bir poşet almak için arkamı döndüm.

Ve işte o zaman oldu.

Ağaç dallarıyla kaplı kolları göğsüme dolandı.

Ağızıma bir bez bastırıldı.

Geriye doğru sendeleyip bağırırmaya çalıştım. Ama sesim çıkmıyordu ve bacaklarım etkili bir şekilde hareket edemiyor gibiydi; ayaklarım yerde sürünüp duruyor, yeri dövüyor ve kayıyordu.

Elimi uzattım. Parmaklarım yumuşak bir şeye ulaştı: Yeni saten tulumlar; çizgili ve papatya desenleri gözümde canlandı. *Sıkıca* çektim, bir askı yakalamayı umup onu silah olarak kullanmayı hayal ettim.

Yere bir şey düştü. Bir giysi rafı mı? Manken mi? Kumaş elle-rimin arasından kayıp gitti.

“Rahatla biraz,” dedi, göğsümde birleştirdiği bileklerimi sı-kıp bir yere kıılmadama izin vermezken. “Canını yakmayaca-ğım.”

Kızgın bir top gözlerimin arkasını zorluyordu: Parlak turuncu ve sarı renkte bir top patlıyor, sanki yanardağdan çıkmış gibi parçalara ayrılıyordu.

Isırmak için ağızımı açtım ama ağızım bezle doluydu. Dilim şişmiş ve ağırlaşmış gibiydi; ağızımda kelimelerin oluşması için fazla büyük, çığlık atmam için fazla hantalıdı sanki.

Yapışkan, tatlı bir koku vardı.

Ve bir de acı meyvemsi bir tat.

Ayrıca bir dizi düşünce ve soru. *Bu gerçekten oluyor mu? Bu gerçekleşiyor olamaz. Ben ne yaptım? O nereden biliyordu?*

Bayan Romer’ın tiz sesi kulaklarımda yankılandı – sağlık der-sinde kendine savunma üstüne anlattığı her şey.

Çünkü Bayan Romer bu konuda bilgi sahibiydi.

Çünkü onun sevgilisi bir polisti.

Çünkü dediğine göre televizyonda çok fazla polisiye dizi iz-lemişti.

Failin sizi başka bir yere götürmesine izin vermeyin. Tüm gücü-nüzle savaşın. Tekmeleyin, çığlık atın, ısırın, tırmalayın. Ne gerekiyorsa onu yapın.

Başımın döndüğünü hissettim ama pes etmeyi reddettim. Kollarımı açmaya çalıştım ama onların hâlâ göğsümde sıkı sıkıya tutulduklarını fark ettim.

Bir silah veya çıkış yolu bulabilmek için etrafa bakındım ama görüş alanımda sadece mumlarla dolu sepetler vardı. Ezilmiş kahverengi kutular duvara dayalıydı, üst kısımlarından gümüş fitiller görünüyordu. Işıklar giderek loşlaşırken bu görüntünün kararıp bulanıklaşmasını izledim.

Bu sırada bedenim ağırlaştı.

Gerçekliğim yavaş yavaş yok oldu.

GÜNÜMÜZ

4

Annem akşam yemeği için eskiden beri sevdiğimiz bir yemek yaptı: Büyükanne Jean'in kiraz domates sosuyla ev yapımı mannicotti. Tatlıyı da babam yaptı: Yalancı brownie. Brownieleri görünce bir anda ortaokula, Shelley'nin bir tepsi brownieyi üç dakikadan az bir sürede yiyebileceğine dair benimle iddiaya girmek istediği zamana gittim. Ben de iddiayı kabul etmiş ve ağzına avuç avuç brownie tıktırmasını izlemiştim. Ancak Shelley'nin yanakları sincap gibi şiştikten sonra ben dişlerimi öne çıkarıp tavuk dansı yapmaya başlamış ve onu deli gibi güldürüp ağzındakileri yutamayacağı bir noktaya getirmiştim. Ağzından bir parça brownie fırlamıştı. Burnundan bir çikolata damlası süzölmüştü. Gülme krizine girip yere yığılmıştık. Ve bir anda bütün iddialar sona ermişti çünkü ikimizin de kazandığı çok açıktı.

Shelley'yi özledim.

Hem de çok.

Büyükanne Jean'i de özledim. Büyükanнем kaybolmamdan önceki yıl vefat etti ve artık sadece yemeklerimizde yaşıyor – soslarda, güveçlerde ve *gnocchilerde*.

Yemek masasında oturmuş, isteksizce yemek yerken ve bu sırada eskiden olduğum kişinin hayaleti gibi hissederken merak etmeden duramadım: *Peki ben řu an nerede yaşıyorum?*

Babam şarabından bir yudum aldı. Şarabın rengi her zamankinden daha koyu görünüyordu, kara ahududu gibi. Annem son on aydır babamın kendi şarabını yaptığını söyledi. "Bu ona odaklanacağı başka bir şey verdi. Açıkçası, şarap yapımı ve işi olmasaydı bence tamamen delirirdi."

Annemin sözleri açık yaraya dökülen asit gibiydi. Kendi hayatımı mahvetmem yeterince kötü değilmiş gibi babaminkini de mahvetmeyi başarmıştım.

"Odan nasıl?" diye sordu annem.

"Odam mı?"

"Evet." Annem kafasını salladı. "Sonunda yerleşmişsin gibi hissediyor musun? İhtiyacın olan başka bir şey var mı?"

"Başka bir şey mi?"

"İstersen alışverişe gidebiliriz." Annemin yüzü aydınlandı. "Kıyafetler, kitaplar, nevresim takımları, okul malzemeleri..."

"Ben sana haber versem olur mu?"

"Tabii ki." Yalandan gülümsedi.

Ben de yalandan bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Ayrıca şunu da sormak istiyordum... Angie'den haber aldın mı?" Annemin kaşları sanki cevabı zaten biliyormuş gibi yukarı doğru kalkmıştı.

Angie eskiden gönüllü gittiğim hayvan barınağında çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa yeni köpekler gelmişti ve Angie içlerinden biriyle tanışmamı istiyordu.

"Bugün aradı," dedim masanın ortasındaki çiçek aranjmanına odaklanarak. Nilüferler. Taç yaprakları, maket bıçağının ağzını andırıyordu.

"Onunla görüşmek için bir zaman ayarladın mı?"

Masanın altından tereyağı bıçağını kalçama bastırdım. *Keşke etimi delecek kadar keskin olsaydı,* diye düşündüm.

"Jane?"

"Ayarlamadım." Yutkundum, bıçağı daha da derine bastırdım.

“Peki ya Shelley?”

Pencereye bakıp pervazına çıktığımı hayal ettim.

“Ondan haber aldın mı?” diye ısrarla sordu annem.

Beni bıraksınlar da gideyim istedim. Beni kurtaracak mı diye babama bir bakış attım ama o da kendini camdan atmak istiyor-muş gibi tabağına bakıyordu.

“Shelley aradı,” dedim. O hep arıyordu. Bugün bana öğle ye-meği getirmeyi teklif etmişti; avokado, domates ve mozzarella peynirli sandviçler ve bir de içinde hindistancevizi sütü, muz püresi ve fıstık ezmesi olan Elvis Presley smoothiesi. En sevdiğilerim. Shelley bunu biliyordu.

Ama yine de hayır demiştim. “Biraz meşgulüm.”

“Neyle meşgulsün ki?” diye sormuştu Shelley.

“Belki başka zaman,” demiştim ona ve sanki kalbim koca bir delikten ibaretmiş, göğsümün derinliklerine doğru bir oyuk açılmış gibi hissetmiştim.

“Cuma günü Mellie ve Tanya’yla sinemaya gideceğim,” diye devam etmişti sözlerine Shelley. “Sen de gelmek ister misin?”

“Ne zamandan beri onlarla takılıyorsun?”

“Fizik dersinde Mellie kucağıma yanlışlıkla Pepto-Bismol ilacını döktüğünden beri. Günün geri kalanında laboratuvar ön-lüğü giymek zorunda kaldım. Kısa etek. Uzun hikâye.” Shelley gülmüştü. “Her neyse, onlar senin de gelmeni istiyor.”

“Bunu söylediler mi?”

“Tabii ki. Hepimiz aramıza katılmanı istiyoruz.”

Bir tarafım onların sadece yedi aylık kayboluşuyla ilgili içe-riden bilgi almak istediklerini düşünmüştü. Diğer tarafım ise benim için gerçekten üzöldüklerini. Ne olursa olsun cevabım yine de aynıydı: Hayatta olmaz.

Telefonu kapadıktan sonra üçünü sinema salonunda oturmuş, hapur hupur Sno-Caps şekerlerinden yiyip üniversite plan-larından bahsederken hayal etmiş ve bir anda kendimi kırgın hissetmiştim.

Kırgın.

Ve yalnız.

Ve öfkeli.

Ve üzgün.

Çünkü onlar hiçbir şey olmamış gibi hayatın tadını çıkarırken ben olan bitenler yüzünden burada sıkışıp kalmıştım.

“Yemeğin tadı iyi mi?” diye sordu annem beni içine düştüğüm zihinsel karanlıktan çekip çıkararak. “Tabağındakilere doğru dürüst dokunmadın bile.”

Annem, domatesli yemeklerin artık benim için iştah açıcı olmadığını anlamıyordu. Eve dönüşümün ilk haftasında bana domates ve sarımsak soslu çubuk makarna yaptığında bunu ona söylemeye çalışmıştım ama yüzünde kocaman bir soru işareti oluşmuştu. Anlamamıştı. Bunu duymak istemiyordu. Tıpkı Büyükanne Jean gibi, erişteleri ve sosu sıfırdan yapmak için çok uğraşmıştı.

“Dr. White aradı bugün,” dedi annem ben cevap vermeyince. “Bence bir randevu daha ayarlamalıyız.”

“Dr. White’tan hoşlanmıyorum.”

“Çok yaşlı olduğu için mi?”

“Ofisi balmumu koktuğu için.”

Yorumum bir şey ifade etmiyormuş gibi yüzü buruştu. İki kulağının arasına boylu boyunca *Dinle* sözcüğünü karalamak istiyordum: *Sözlerimi dinle, hatta onları ağzına koy ve onları ev yapımı eriştelerin gibi çiğne.* Çünkü gerçek şu ki konuşmayı zaten denedim.

Onunla.

Babamla.

Doktorlarla.

Polisle.

Hepsi güvenli bir alanda olduğumuzu açıklayıp aklımdan ne geçiyorsa söyleyebileceğimi iddia etti ama bu ancak onların duymaya hazır oldukları şeyi söylediğimde geçerliydi. Bu yüzden de, konuştuğumda alınlarını kırıştırıp kaşlarını kaldırdılar, dudaklarını büzleştirüp kafalarını salladılar.

Kafalarını çevirdiler.

Elleriyle ağızlarını kapadılar.

Bana kendimi daha da yalnız hissettirdiler.

O yedi ay içinde hissettiğimden çok daha yalnız hissettim hem de ve bunu hiçbir zaman anlamayacaklar.

“Balmumlarının konuyla ne ilgisi var ki?” diye sordu annem.

Bu sırada babam şarabını içmeye devam etti. Bardağının dibinde kocaman tortular vardı. Bardağını tekrar doldurması gerekiyordu. Benim de odamın gri dört duvarının arasına geri dönmem gerekiyordu.

“Randevu alırsam gideceğine söz ver,” dedi annem.

Dr. White’tan nefret ediyordum. “Bana kendimi deli gibi hissettiriyor.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü o benim deli olduğumu düşünüyor.”

Annemle babam bakıştı ama ikisi de akıl sağlığımın yerinde olduğunu iddia etmeye kalkmadı.

“Terapiyle ilgili daha iyi bir fikrim var,” dedim. “Olan biteni yazsam nasıl olur?”

“Kitap gibi mi?” Annem tekrar babama bakıp onun tepkisini ölçtü.

Neden kimse benim tepkimi ölçmüyordu?

“Hikâyeni paylaşmayı düşünmüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu annem.

Tıpkı yalancı brownieleri ağzına tıkan Shelley gibi ben de ağızımı erişteyle doldurdum, böylece konuşmak zorunda kalmayacaktım ve hiçbir fikrim, babamın ekşi şarap üzümleri gibi, ayaklar altına alınmayacaktı.

0 ZAMAN

5

Sırtüstü uzanmış hâldeydim ve altımdaki zemin sallanıp duruyordu. Gözlerimi açtım ama bir şey göremedim. Karanlık beni çevreliyordu, sanki tenimin altında örümcekler geziniyormuş gibi bunaltıcı bir hisse kapıldım.

Doğrulmaya çalıştım. Kafam bir şeye sertçe çarptı. Bir araba kornası çaldı. Kalbim güm güm atmaya başladı.

Etrafımda ne olduğunu anlayabilmek için kollarımı açıp uzatınca tepemde bir tavan olduğunu keşfettim. Parmaklarımın eklemeleri ona çarpınca tak diye ses çıktı.

Müzik çalıyordu; bir folk şarkısı, çeşitli enstrümanların karışımı: gitar, org, davul ve de mızıka. Bedenim öne doğru gidince bu kez yüzüstü, başka bir sert zemine çarptım. Bir ıslaklık dudığımdan süzülüp dilime ulaştı ve kan tadı aldım.

Gerçekliğe ânında dönüş.

Bir erkek sesi, "Sevgilinin uzaklaşmasına izin vermeeee," diye şarkı söylüyordu.

Gözlerimden yaşlar boşandı. Asit boğazımı yaktı. Elimi cebime soktum, bu sırada hem ellerim hem de bacaklarım titriyordu ama telefonumu orada bulunca biraz rahatladım. Telefonum hâlâ orada, eşofman üstümün fermuarlı cebindeydi. Açmak için tuşa dokundum; iki sinyal çubuğu, üç mesaj ve bir Shelley'den

bir de annemden cevapsız arama. Yazılı mesajları okuma veya sesli mesajları dinleme zahmetine girmedim. Sadece şifremi tuşladım ama birinci denemede şifremi yanlış girdim. İkinci denemede de yanlışlıkla Sil düğmesine bastım.

Sonunda telefonu açmayı başardım ve annemin numarasını tıkladım.

“Neredesin?” diye cevap verdi annem, sesinde bir panik havası vardı. Shelley restoranda beni göremeyince onu aramış olmalıydı.

Kelimeler ağızımdan döküldü. “Beni aldı. Anne... Bana yardım etmelisin, anne. Nerede olduğumu bilmiyorum. Ne olduğunı bilmiyorum. Onun arabasının bagajındayım.”

Bu sözleri yüksek sesle duymak bende yeni bir korku dalgası yarattı çünkü sesli söylemek, onları gerçeğe dönüştürmüştü ve sesimin daha önce hiç bu kadar korkmuş çıktığını duymamıştım.

“Kim seni aldı?” diye sordu annem.

“Bir adam. Mağazadan.”

“Norma’nın Gardırobu’ndan mı? John,” diye babama seslendi. “Hemen. 911’i aramamız lazım.”

Arkadan babamın sesini duyabiliyordum. Ne diyordu?

“Bir arabanın bagajında,” dedi annem ona.

Ağlamaya benzer bir inilti çıktı ağızımdan çünkü bir anda şunu fark etmiştim: Beni alıkoyan adam... eninde sonunda araba sürmeyi bırakacaktı. Bagajdan çıkmaya zorlanacaktım. Peki o zaman ne olacaktı?

Peki o zaman ne olacaktı?

“Anne,” diye sızlandım.

“Beni dikkatli dinle,” dedi annem. “Karanlıkta parlayan bir çeşit düğme veya mandal görüyor musun? Onu çek. Bir ışık yanmalı. Bagaj açılacaktır.”

“Hayır!” diye haykırdım. “Düğme falan yok, parlayan bir şey yok.”

“Peki, o zaman etrafa bakın,” diye devam etti annem. “Bagajın içinde sana faydası dokunabilecek bir şey var mı? Bir silah? Keskin bir şey?”

“Bir alet veya şemsiye var mı?” diye sordu babam artık doğrudan annemin telefonuna konuşarak. “Tornavida, buji kablosu, kimyasal temizleyici?”

Gözlerimi kısıp bakmaya çalıştım ama göremiyordum. Sadece ellerimle etrafa dokunup şunları hissedebiliyordum: ince bir tabaka hâlindeki halı döşemesi ve bir bagajın tavanıyla kenarlarından oluşan iç hatları.

“Stop lambalarının nerede olduğunu bulabilir misin?” diye sordu annem. “Muhtemelen zemini kaplayan bir panel vardır. Onu çek ve camı kırmak için stop lambasını mümkün olduğunca sert bir şekilde tekmele. Ardından oradan elini çıkarıp salla, böylece diğer sürücüler seni görebilsin.”

Etrafa dokundum ama hiçbir şey bulamıyordum; ne bir alet de ne de stop lambası. Paneller neredeydi? Neden onları bulamıyordum?

Müzik devam ediyordu. “O sevgilinin seninle kalmayı istemesini sağlaaaaa... Ona gece gündüz sevgi veeeeer... Gitmesine izin vermeeee...”

“Jane?” Bu annemin sesiydi.

“Göremiyorum,” diye mırıldandım. “Bilmiyorum.” *Telefonumda bir fener uygulaması yok muydu? Daha önce bir fener uygulaması indirdiğime yemin edebilirdim.* Ekranı baktım ama uygulamanın simgesini göremedim: Mor fener simgesi.

“Telefonu kapayıp 911’i aramalısın,” dedi annem.

“Anne, hayır.”

“Jane. Derin nefes al. Baban şimdi onlarla telefonda görüşüyor. Onlara zaten cep numaranı verdi ama onlar senin aramanı istiyorlar.”

“Hayır.” Biraz daha gözyaşı. Onları bırakmak istemiyordum.

“Jane.” Annemin sesi sert çıkıyordu ama onun da ağladığını anlayabiliyordum. “Sana yardım etmelerine izin ver. Nerede olduğunu tespit etmeye çalışıyorlar. Seni bulacaklar. Seni bulacağız. Jane?”

Araba durdu.

Bir kapı çarparak kapandı.

Nihayet paneli –üstü halıyla kaplı plastik bir parça– buldum ve onu çektim. Parmaklarımla kabloları buldum.

Onlara asıldım.

Bir şey kırıldı.

“Jane?”

“Geliyor,” diye fısıldadım. Bütün bedenim titriyordu. Telefonu zar zor tutuyordum.

Annem ağlamaktan konuşamıyordu, bu da durumu daha kötü yapıyordu çünkü annemin bana her şeyin yolunda olacağını söylemesi gerekiyordu, bir süper kahraman gibi kırmızı pelerinini takması ve burası her neresiyse gelip beni kurtarması gerekiyordu, her zaman yaptığı gibi.

Anahtarın kilide girişini ve onun ardından gelen derin *tık* sesini duydum.

“Seni tutmasına izin verme,” dedi babam. “Tekmele, ısır, tırmala, yumruk at...”

“Neredeyse eve vardık.” Yine o adamın sesiydi. O tanıdık çatallı ses.

Tüylerim diken diken oldu.

“Onu bırak!” diye bağırdı babam. “Seni bulacağım. Kızımı bulacağım.”

Yüzüme ıslak bir şey değdi. Bir kumaş parçası tenime bastırıldı. O tanıdık tatlı koku ağzımda, burun deliklerimin hemen altındaydı ve bütün duyularımı dolduruyordu. Beni bayıltacağını bilerek nefes almamaya çalıştım ama zihnim zaten bulanıktı ve kollarımla bacaklarım ağırlaştı. Kulaklarımın içinde kahredici bir kaşınma vardı.

Telefonum neredeydi? Artık elimde tutmuyordum onu. Telefonu kapamış mıydım? Annem hâlâ hatta mıydı?

Ağzımdan gıcırtilı bir ses geldi; birbirine sürten iki straför gibi, kumaş parçası dişlerime değiyordu. Göğsümdeki tüm havayı kullanıp bir çığlık attım. Boğazımdan kan dondurucu bir feryat yükseldi.

En azından ben öyle olduğumu sandım. Ama hiçbir ses duymadım. Ağzıma tıklan kumaş parçası mı sesimi boğmuştu? Sesim kumaşın kıvrımları arasında yitip gitmiş miydi? Dilim yeniden ağırlaştı, ağzıma sığamayacak kadar büyüktü sanki. Sesimi susturan bu muydu yoksa?

Ona vurmaya çalıştım, kolumu havaya kaldırıp sağa sola savurdum; bu sırada gözlerimi örten bez parçasının kapamadığı noktadan gözümün ucuyla sadece kafasının üst kısmını görebiliyordum.

Kumral dalgalı saçlar.

Bir parça açık ten.

Ve bir sürü siyah nokta.

Parmaklarım yumuşak bir şeye değdi. Bunun adamın göğsü olduğunu tahmin ettim. Bayan Romer'ın sağlık dersinde tavsiye ettiği gibi onun gözlerine ulaşmak istiyordum.

Hassas beşli, demişti Bayan Romer. Gözler, burun, boğaz, kasık ve dizler. Fırsat bulunca onları tekmeleyin. Onları dürtükleyip can yakın. Tüm gücünüzle yumruklayın.

Adam bez parçasını yüzüme bastırmaya devam etti, beni hareketsiz tutmaya çalışıp bayılıta kadar bekledi. Zihnimde karışıklık veriyor, tekmeliyor, bacaklarımı savuruyordum.

Sırtüstü yattığım yerde dönmüştüm galiba.

Kalçasına dizlerimle vurduğuma oldukça eminim.

Adam omuzlarımdan tutup beni bagajdan çıkarmaya girişti. Sırtımı kamburlaştırdım. Omurgamın üst kısmı sivri bir şeye çarptı; keskin, yakıcı bir acı, ayaklarımdan aşağı doğru yayıldı.

“Mücadele etmene gerek yok.” Artık sesi çatallı değildi, yavaş ve boğuktu; kağı gibi ağır ağır konuşuyordu. “Böyle yapman işleri sadece...”

Zorlaştırır mı?

Daha acı verici bir hâle mi getirir?

Artık kelimeleri anlamlandıramıyordum ama o hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Sanki okyanusta ayaklarıma çıpalar bağlanmışken suyun üstünde kalmak için kollarımla suyu itip

duruyordum. Ama sürekli suyun altına giriyordum ve bu da söylenenleri duymamı zorlaştırıyordu.

Adam beni öne doğru çaktı; sanki okyanustan çıkarır gibi. Çenem sert bir şeye değdi. Onun çenesi miydi? Yoksa köprücük-kemiği mi? Oradaki her neyse dişlerimi ona geçirdim.

Bu bir inilti miydi? Ondan mı geliyordu, benden mi? Belki de annemden geliyordu. Annem telefonda hâlâ ağlıyor muydu yoksa?

Müzik çalmaya devam etti. Hiç durmuş muydu acaba? Arabanın kontağı hâlâ açık mıydı? Bir teknede miydik?

“Sevgilim, kalmak istemiyor musuuuun? Saklanabileceğimiz bir yerdeeee. Ah, lütfen inan. Mutlu ve özgür olacağız. Ah, lütfen, sevgilim, lütfen inan.”